

kun taler om Afgørelse ved Skifteretten, derimod ikke om Afgørelse ved de almindelige Domstole. I øvrigt vilde Reglen vel ikke være blevet formuleret ganske, som der staar i Betænkningen; thi det kan ikke være Meningen, at man med Hensyn til alle Tvistigheder — og der fremhæves jo: *alle* — skulde have Valget mellem, om man vil søge Afgørelse ved Skifteretten eller ved de almindelige Domstole. Af de i Forslagets § 2, tredje Stykke, omhandlede Tvistigheder høre Tvistigheder mellem Kreditorer og Arvinger og Legatorerne indbyrdes alle for Skifteretten, og Tvistigheder mellem disse og Testamentfuldbyrderne efter Omstændighederne ogsaa, men de kunne ogsaa indbringes for den offentlige Ret, i det Tilfælde, som formentlig haves for Øje i Udvalgets Forslag § 10, nemlig at man, efter at Skiftesamlingen er endt, vil søge Testamentseksekutorerne til Erstatning; et saadant Krav maa for de ordinære Domstole, det kan ikke komme for Skifteretten. Jeg har ikke villet undlade at fremhæve disse to væsentlige Uoverensstemmelser mellem Motiverne og Forslaget, fordi de, navnlig det første, ogsaa have en væsentlig Realitetsbetydning. — I Regeringsforslagets § 2 var det paabudt, at Eksekutor efter Omstændighederne skulde stille Sikkerhed. Ærede Medlemmer, som maaske ikke have gjort sig den Ulejlighed at gennemlæse Regeringsforslaget — hvad der kan være ret naturligt — ville i øvrigt, hvis de gøre det, se, at der ikke saaledes ganske i Almindelighed er paabudt Sikkerhedsstillelse, men kun i Boer, i hvilke Arv og Gæld ikke er nedgaaet, naar $\frac{1}{4}$ af Boets Kreditorer forlange, at der stilles Sikkerhed, og et lignende Krav kan af $\frac{1}{4}$ af Arvingerne stilles i Arv- og Gælds-Vedgaaelsesboer. Forholdet er altsaa kun det, at dette Forlangende *kan* stilles af de interesserede; og naar vil det da blive stillet? Naturligvis ikke i de Tilfælde, hvor der kan være Tiltro til Eksekutor, men i saadanne Tilfælde, hvor der kan være Tvivl til Stede for de interesserede, og der turde det være ganske i sin Orden. Den ærede Ordfører anførte i Overensstemmelse med, hvad der siges i Betænkningen, at det vilde kunne falde for besværligt for mange uformuende Testamentsfuldbyrdere, og henviste navnlig til Sagførere under Paaberaabelse af, at den formentlig eksisterende Jalousie mellem Retsbetjentfuldmægtige og Sagførere kunde give sig Udslag i, at man søgte at paabyrde de sidste en stor Sikkerhedsstillelse, noget, der i øvrigt næppe er Grund til at

frygte; jeg tror næppe, man ofte vil tage Retsbetjentfuldmægtige til Testamentseksekutorer, dertil er deres Stilling i Reglen af en for foreløbig Karakter. Men det forholder sig nu hermed, som det vil. Det, det her drejer sig om, er jo slet ikke Testamentseksekutorernes Interesser, men Kreditorernes og Arvingernes, og derfor gaar Regeringsforslaget ud paa, at der skal stilles Sikkerhed, naar et større Antal af de interesserede forlange det, hvad der turde være ganske i sin Orden. Som Regeringsforslaget for øvrigt er affattet, behøver Sikkerhedsstillelsen ikke at være reel, den kan bestaa i Kaution eller anden Sikkerhed. Hvis man nu vil bortkaste denne Sikkerhedsstillelse, faar man en paafaldende Modsætning mellem, hvad der skal gælde for Testamentseksekutorer, og hvad der gælder for Kuratorer i Fallitboer. Af en Kurator i et Fallitbo fordres der Sikkerhedsstillelse, hvis det ikke frafaldes, og det uagtet Kurator staar under særligt Tilsyn af Skifteretten og Kreditorudvalget. Nu henvises der vel til, at Udvalgets Forslag byder for Testamentseksekutorerne et Surrogat i Stedet for, idet det bestemmes, at Værdipapirer skulle deponeres i en Bank eller en Sparekasse, og at de kontante Penge skulle indsættes i en Sparekasse, og at der skal føres Kontrol hermed af en af de interesserede. Det er altsaa noget, man vil sætte i Stedet for Sikkerhedsstillelsen. Men hvis man nu ser paa Kuratorerne i Konkursboer, saa gælder der et baade—og. Thi foruden at disse skulde stille Sikkerhed, ere de underkastede en Kontrol af en nok saa effektiv Karakter som den, man her vil stille op for Eksekutorer. Der fordres for det første, at *Kassebogen* skal forelægges for Kreditorudvalget *mindst en Gang om Maaneden*. Noget tilsvarende foreslaas ikke for Eksekutorerne. For dem haves vel en Indsendelse af Kassebogen, men ikke til de i Boet interesserede, men til den tilsynshavende Statsautoritet, og det skal kun ske 2 Gange om Aaret, medens Kassebogen i Konkursboer skal forelægges Kreditorudvalget en Gang om Maaneden. Dernæst er det paabudt, at Kreditorudvalget har at paase, at de kontante Penge ere indsatte i en Bank eller en Sparekasse, naturligvis ved at sammenholde Kassebogen med Sparekassebogen og at give Værdipapirer en Paategning om, at der ikke kan disponeres over dem uden Kreditorudvalgets Samtykke, hvad der turde have større Betydning end det, der her paabydes, idet det dog ikke kan undgaas, at Værdipapirer efter Omstændighederne ret ofte for kortere eller læn-